

İlk İzlenimler

Mahir Petekkaya

Aslında daha Hatay'a varmadan bildiğimiz normalin çok dışında bir şeyler olduğunu seziyor insan. Otobüsler terminale 5-6 saat geç geliyor, sokaklarda baretli, iş botlu insanlar geziniyor, herkesin yüzünde yöneldikleri belirsizlikten tünemiş bir katılık bir endişe. Yine de oraya varıp da onca yok oluşu görmeden tam olarak kavrayamıyor insan içinde hissettiği huzursuzluğun sebebini.

“Buradan ileride yol yıkıldı daha gidemezsin. Bizi burada indir ilerideki kavşaktan geri dön” diye şoföre tarif etti Hataylı bir yolcu. Şehrin girişi tıklım tıklım. Daha da rahat 6-7 kilometre yol var merkeze. İlk başta yan yatmış birkaç bina gördük otobüs penceresinden. Bir iki terk edilmiş benzinlik, çatlaklı yollar ara ara. Merkeze doğru girdikçe önce yıkık binaların sıklığı arttı. Birkaç yüz metre sonra enkazların etraflarında hareketlilikler de görmeye başladık. Kepçe operatörleri, enkaz gönüllüleri, uyuyanlar, tartışanlar, boş boş bakanlar. Ruhsuz bakanlar. Öylece bakanlar görmedikleri bir noktaya

kitlenip. Sonra indim otobüsten yürümeye başladım içerilere doğru. On dakikaya rüzgârdan insanın eli kesilmeye başlıyor. Yavaş yavaş sesler arttı, sonra curcuna. Sonra enkazlar. Meydana 2 kilometre kala gördüm son sağlam binayı. Ondan sonra hepsi devrilmiş. Kimileri un ufak olmuş, beton kum gibi dağılıyor. Öyle dağılan enkazların etrafında bir panik bir acele hali yok. Kimsenin içeriden canlı çıkacağına dair bir ümidi de yok. Herkes sessizleşiyor bir battaniyenin altında, kaldırım taşının üstünde ve kepçenin motorundan başka ses duyulmuyor. Yıkılmış ama un ufak olmamış binalar daha farklı, daha renkliler. Her renk baret yelek ve üniformadan sürüsüne bereket insan bekliyor etraflarında. Herkesin bir fikri var, herkeste bir harıl harıllık. 5 dakika boyunca kepçe çalışıyor son biri tok sesiyle “Sessizlik!” diye bağırıyor. Bir cadde dolusu insanın tek bir komutla dünyanın en elzem işiymiş gibi aynı anda susuşunu tahmin edemezsiniz. Bütün kepçeler aynı anda kontak kapatıyor, bütün matkaplar, hilteler, dizel jeneratörler, bağırışlar

ağlayışlar, telefon konuşmaları ve adım atışlar. Hepsi aynı anda duruyor. İnsanlar dinliyorlar. Sonra aynı adam bağırıyor yüzünde alışılmış bir hayal kırıklığıyla “Devam!” ve hayat oradaki normaline geri dönüyor. 5 dakika sonra yan enkazdan başka bir ses bağırıyor: “Sessizlik”. “Devam”. “Sessizlik.” “Devam.”

Herkes bir şey bekliyor bir yerlere oturmuş. Çocuklarının şişmiş cesetlerini bekliyor anneler babalar büyük bir heyecanla. Kurtarmacılar aşağılardan gelecek bir sesi, kurtulanlar battaniye bekliyorlar. Montlar, çadırlar, kumanyalar. Bitkinler çayın demlenmesini bekliyor. Ömrüm boyunca bu kadar fazla çay içilebilen bir yer görmedim. Her adımda birisi bir yerden bir çaydanlık semaver bir şey bulmuş, ateş yakıyor, gelene geçene çay veriyor. Başta garipsiyor insan sonra fark ediyorsun ki çoğu kişinin çay içmekten başka yapacak hiçbir şeyi yok. Hem hava soğuk. Çay iyi gidiyor ondan. Kazan kaynıyor hissi veriyor. Arada bir ambulans geçiyor sirenlerle. Herkes bir dönüp bakıyor. Ambulans sesi umut demek. Yalnızca bir canlı tespit edildiğinde duyuluyor sirenleri. Pek sık da duyulmuyor zaten.

Ölüm ve ölüyle farklı bir düzleme geçiyor insan. Her enkazın önünde üç beş ceset torbası. Bazıları battaniyelere sarılı. Kimse yadırgamıyor niye her yerde cesetler, kimse çürümüş et kokusundan kaçmaya çalışmıyor. Gündelikliğin en doğal parçası olarak her adımda ölüm var. İnsanı asıl etkileyen

kısım ölmeyenler ama. Kurtulmuşlar, lakin tam olarak yaşıyor da değiller. Hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey konuşmuyorlar, hareket etmiyorlar. Öyle bakıyorlar sadece.

Asıl soğuk gece rüzgarıyla başlıyor. Her yerde ateşler yakılmış onların etrafında oturuyor insanlar. Tshirt, sweat, kazak, mont üstüne battaniye. Yine de tir tir titriyorsun estikçe. Ateşi harlayıp etrafına sokuluyorsun bu sefer de tüm duman gözüne ciğerlerine doluyor. İki adım uzaklaşsan donuyorsun. Bir yer bulayım gireyim diye düşünüyor insan bir refleksle sonra fark ediyorsun girilebilecek hiçbir yer yok koca şehirde. Ondak güneşin doğmasını bekliyorsun ateşin başında. Sabah 9 gibi hava soğuk biraz kırılmış oluyor. Bir park, meydan artık nereyi bulursa öyle yatıp uyuyor insan. Uyku dediysem en fazla 80 90 dakika. Sonra gene gün başlıyor. Enkazları yorulanlardan devralıyorlar, kazanlar kaynatıyorlar, erzak yetiştiriyorlar, insan taşıyorlar, yara sarıyorlar. Sonsuz bir emek var Hatay’ın her saniyesinde. Isı kamerasıyla tespit edilmiş belki çoktan ölmüş bir kişi için onlarca insan her dakika sallanan bir enkazın üzerinde yanında yöresinde, hazırlıklar yapıyor. Moloz kazıyor, tünel açıyor, sedye getiriyor, ekiplere gıda su getiriyor, yorulanın işini devralıyor. Ve bu var olan hemen her binada hemen her an devam ediyor. Herkesin tarifsizce emek sarf ettiği bir yer Hatay.

MAHİR PETEKKAYA

**İLK İZLENİMLER
FOTOĞRAF SEÇKİSİ**

